

Jag kan icke vidare stanna vid detaljerna i hans lefnadshistoria. Jag tillåter mig blott att nämna, att det finländska universitetet i honom ärar en af sina yppersta lärare och hängifnaste befordrare.

Den 16 november 1779 var hans dödsdag. Med sin maka, Anna Margreta Sandin född Sjöman, dotter till kommissarien vid Arsenalen i Stockholm Johan Sjöman, hade han sonen Pehr Gabriel, hvilken steg till värdigheten af major vid Nyländska dragonregementet. Såvidt mina underrättelser räcka, lefver namnet icke kvar i Finland.

Det är ett egendomligt behag, som hvilat öfver alla de skrifter, i hvilka Pehr Kalms personlighet träder läsaren till mötes. Hans åminnelse-talare i Svenska Vetenskapsakademien, assessorn i Coll. med. dr *Johan Lorentz Odhelius*, anför såsom en värtalighetens blomma uti sitt tal, att Pehr Kalms minne icke skall blekna, »så länge *Kalmia* med sina evigt grönskande blad och sina lysande blommor pryder marken i och omkring det nya Sverige».

Jag tager fasta på denna bild och vill än mera utveckla den. Det var en fin känsla, som ledde Linné, då han efter denne sin lärjunge benämnde den tjusande växten. Stående nära Ericaccernas familj, har den ett visst nordiskt tycke; ur jordens sköte samlar den stoff att bygga den kraftigaste textur i sin stam, så är det äfven med Pehr Kalms väsende, liksom örten har ständigt grönskande blad, så behålla hans efterlämnade verk en oförgänglig friskhet och behag, och liksom växten hvarje sommar kläder sig i rika, hvita, rodnande blomflockar, så uppdragar den sympatiska forskaren i Kalms verk och hans lefnad älskliga hänförande drag af en själ, i hvilken intet svek fanns.